

[Hans Jørgen Jensen]

være med til at føre en alkoholpolitik ud i livet og ikke bare tale om det.

Duetoft (CD):

Debatten i dag har efter min opfattelse handlet alt for meget om økonomi. Det er selvfølgelig vigtigt, at der nu bliver afsat nogle penge til disse ting, og det skal ministeren da have tak for at der bliver, men vi var tidligere i dag inde på en diskussion om strukturer, og jeg vil godt komme med et enkelt eksempel, som jeg mener burde indgå i debatten, selv om man vil lægge sig ud med en 3.000, 4.000, 5.000 mennesker i Danmark, nemlig samtlige kommunalbestyrelsesmedlemmer.

Jeg synes, det er utroligt, at det ikke en eneste gang i denne debat er blevet nævnt, at kommunerne ikke lever op til det, de skal. Jeg giver ikke fem flade øre for de fleste kommuners handlemåde i disse sager, og det kan godt være, at det ikke er venligt at sige det fra Folketingets talerstol til nogle andre folkevalgte, men det kan ikke hjælpe noget, at vi f.eks. det ene sted efter det andet kan se, at amter har et eller andet tilbud, der retter sig mod unge mennesker, der risikerer at blive gadebørn, og spørger kommuner, om de vil bruge det, hvorpå kommunerne svarer tilbage, at det vil de ikke, og at de nok selv skal klare deres problemer. I de enkelte kommuner findes der måske 2, 3, 4 personer, der har brug for sådan et tilbud, men den enkelte kommune vil ikke investere i det, fordi det er for dyrt; så bliver disse mennesker tabt, og en vis del af dem ender på gaden. Jeg synes, det er nødvendigt i en debat som den i dag at sige, at kommunerne i hvert fald i en række tilfælde spiller hasard med de svageste grupper, og jeg synes nok, at Folketinget kunne dunke nogle af kommunerne oven i hovedet.

Men vi kunne gøre noget andet, nemlig flytte ansvaret, og i den forbindelse vil jeg tage udgangspunkt i et konkret eksempel. I Københavns Amt udskriver man hvert år omkring 200 mennesker fra de psykiatriske afdelinger til gaden. Det er ikke, fordi Københavns Amt ønsker at udskrive disse mennesker til gaden, men fordi der ikke findes noget sted i de enkelte kommuner, hvor disse mennesker kan komme hen, og i visse tilfælde er der situationer, hvor kommunerne ved, at de pågældende kun vil blive det tilbudte sted 8 eller 14 dage, for så

vil de blive så syge igen, at de vender tilbage til hospitalerne; man bruger altså amtspengene og sparer sine kommunale penge.

Det er min opfattelse, at man bør lægge det samlede ansvar for f.eks. psykiatriske patienter ind under samme instans, og da det vil være meget vanskeligt at flytte ansvaret for indlæggelser af psykiatriske patienter ud til kommunerne, har CD forestillet sig, at vi gjorde det modsatte, nemlig at lægge den sociale opfølgning af psykiatriske patienter under amtet. Om det så skal ske på samme måde, som det er sket på ældreområdet – nemlig ved at amterne har sagt til kommunerne, at de havde tilbudene, og at kommunerne kom til at betale for dem, hvis de ikke havde et, der var lige så godt – eller man kun skal udskrive patienter til amtslige sociale institutioner, kan vi diskutere, men det er uacceptabelt, at et offentligt system tillader sig at sætte svage grupper på gaden, fordi et andet offentligt system ikke lever op til det ansvar, man rent faktisk har, og det er Folketingets opgave at sørge for, at en sådan struktur ændres; det er efter CD's opfattelse nødvendigt at diskutere en ændring.

Jeg vil da godt spørge socialministeren, om socialministeren kunne tænke sig en ordning som den, der findes på ældreområdet, hvor kommuner, der ikke har plejehjemspladser, men lader deres ældre ligge på hospitalerne, kommer til at betale det samme til hospitalerne, som en plejehjemsplads koster, og dermed får inspiration til at bygge egne plejehjem; noget tilsvarende kunne vi måske gøre med psykiatriske patienter, hvis ikke vi skal flytte hele ansvaret, så det ligger ét sted.

Når jeg taler med specielt pårørende til psykiatriske patienter, hvad jeg gør ganske ofte, er en af hovedankerne, at de får lov til at løbe fra amt til kommune og tilbage igen, for ingen vil påtage sig ansvaret for det, der sker, og man kan altså se patienter blive udskrevet fra det gamle Nordvang til en eller anden husvildebarak i Gentofte, hvor de så kan sidde i 14 dage og rådne op sammen med byens bedste junkere, indtil de bliver tvangsindlagt igen på den psykiatriske afdeling; så har kommunen kun haft en husvildebarakudgift i 14 dage, mens amtet har haft de øvrige udgifter. Tænk på alle de tragiske menneskelige konsekvenser det har, og det betyder i praksis, at mennesker, der er syge, men som med støtte kunne bo i egen